

Întrebare

deschisă, întrebare

î închisă

Black & White

O comedie a cuplului Keith Waterhouse-Willis Hall, celebru pentru scenariul de film (mai celebru decât ei) și apoi piesa **Billy mincinosul**, ambele extrase din romanul omonim al celui dintâi. O comedie de situații – i-aș zice pur și simplu farsă, dacă n-ar conține și elemente de comedie de caracter și chiar de comedie de moravuri, specii superioare, după cum am învățat cu toții la școală –, foarte bine scrisă, placând “mecanicul” unor qui-pro-quo-uri în lanț pe “viul” unei împrejurări vechi de când lumea: bărbatul care își înșală nevasta. Hazul aproape automat, la care intelectul are o cotă mică de participare, se combină cu umorul englezesc inimitabil, la care un spirit cât de cât cultivat nu poate să nu reacționeze. Din păcate, traducerea lui Florian Pittiș ratează întrucâtva acest din urmă element, iar regia sa, cam pe toate celelalte. În loc să se desfășoare într-un ritm îndrăcit, montarea trenează, se mișcă greu și fără vioiciune (de aceea și durează peste trei ore!). Lăsați, parcă, să se descurce cum or ști, actorii asta și fac; izbutește să se impună atenției doar Manuela Ciucur, într-o

Manuela Ciucur și Ștefan Bănică jr. în *Black & White* de Keith Waterhouse și Willis Hall la “Bulandra” (regia: Florian Pittiș)

BLACK & WHITE, după piesa *Who's Who* de Keith Waterhouse și Willis Hall. Traducerea și adaptarea: Florian Pittiș • TEATRUL “BULANDRA” • Data reprezentației: 23 ianuarie 1998 • Regia și ilustrația muzicală: Florian Pittiș • Scenografia: Nina Brumșilă • Distribuția: Mihai Constantin (Timothy Black), Ștefan Bănică jr. (Bernard White), Daniela Nane (Helen Brown), Manuela Ciucur (Joanna).

compoziție comică (dublă), nuanțată până în detaliu. Întrebarea dacă acest text este sau nu demn de ambițiile Teatrului “Bulandra” poate rămâne

deschisă; întrebarea dacă spectacolul este sau nu astfel se închide cu un nu, ca umorul englezesc, sec.

Alice Georgescu

Epigonism Terasa

TERASA de Jean-Claude Carrière. Traducerea: Paola Bentz-Fauci • TEATRUL “SICĂ ALEXANDRESCU” din BRAȘOV • Data reprezentației: 14 februarie 1998 • Regia: Alexandru Colpacci • Decorul: Mihai Mădescu • Costumele: Luana Drăgoescu • Ilustrația muzicală: Delia Șerban • Mișcarea scenică: Raluca Ianegic • Distribuția: Mircea Andreescu (Domnul Astruc), Gabriela Butuc (Madeleine), Radu Negoescu (Maurice), Paula Ionescu (Femeia de la agenție), Mihai Giurițan (Etienne), Virginia Itta Marcu (Generăleasa), Gabriel Săndulescu (Generalul).

Jean-Claude Carrière este binecunoscut ca scenarist, fiind notorie, între altele, participarea sa la ecranizarea romanului “Numele trandafirului”. În această calitate, el este

obișnuit să dea naturalețe și dinamism textelor altora, să le împăneze cu dialoguri vii, să le facă, într-un cuvânt, comestibile pentru o industrie declarată a fi a divertismentului. Ca dra-

maturg, Carrière nu-și schimbă deloc strategia. El pornește, în cazul **Terasei**, de la un tip de piesă ajuns în vogă prin operele lui Beckett, Ionescu, Adamov etc. și-l pastișează inteligent, făcându-l mai accesibil, mai seducător pentru un public nepretențios și realizând astfel, în fond, o variantă kitsch a teatrului absurd. Pretextul acțiunii este subțire. Madeleine își anunță soțul de decizia de a-l părăsi și așteaptă, în timpul

întregului spectacol, să fie luată de un amant care-și întârzie sosirea. Apartamentul va trebui cedat, astfel încât Femeia de la agenție introduce tot felul de posibili clienți, cu toții fascinați de teresa spectaculoasă, care-i tentează să facă saltul în abis. Dar saltul se rezolvă în cheie comică: nimeni nu moare, tentativele se repetă însă mecanic. Autorul nu prea știe cum să-și încheie piesa, astfel încât recurge la artificii banali de a refuza, din principiu, să tragă concluzii. În realitate, el a gândit o situație scenică în care se aglomerează poncifurile teatrului absurd: drama demodată a incomunicabilității, inhibarea afectivă a omului modern, așteptarea salvatorului care nu mai vine etc., făcând din toate acestea un cocktail pe care ezită el însuși să-l înghită. Virtuozitatea autorului se vedește însă în privința stăpânirii dialogurilor, artă învățată din experiența de scenarist. Există momente în care toate

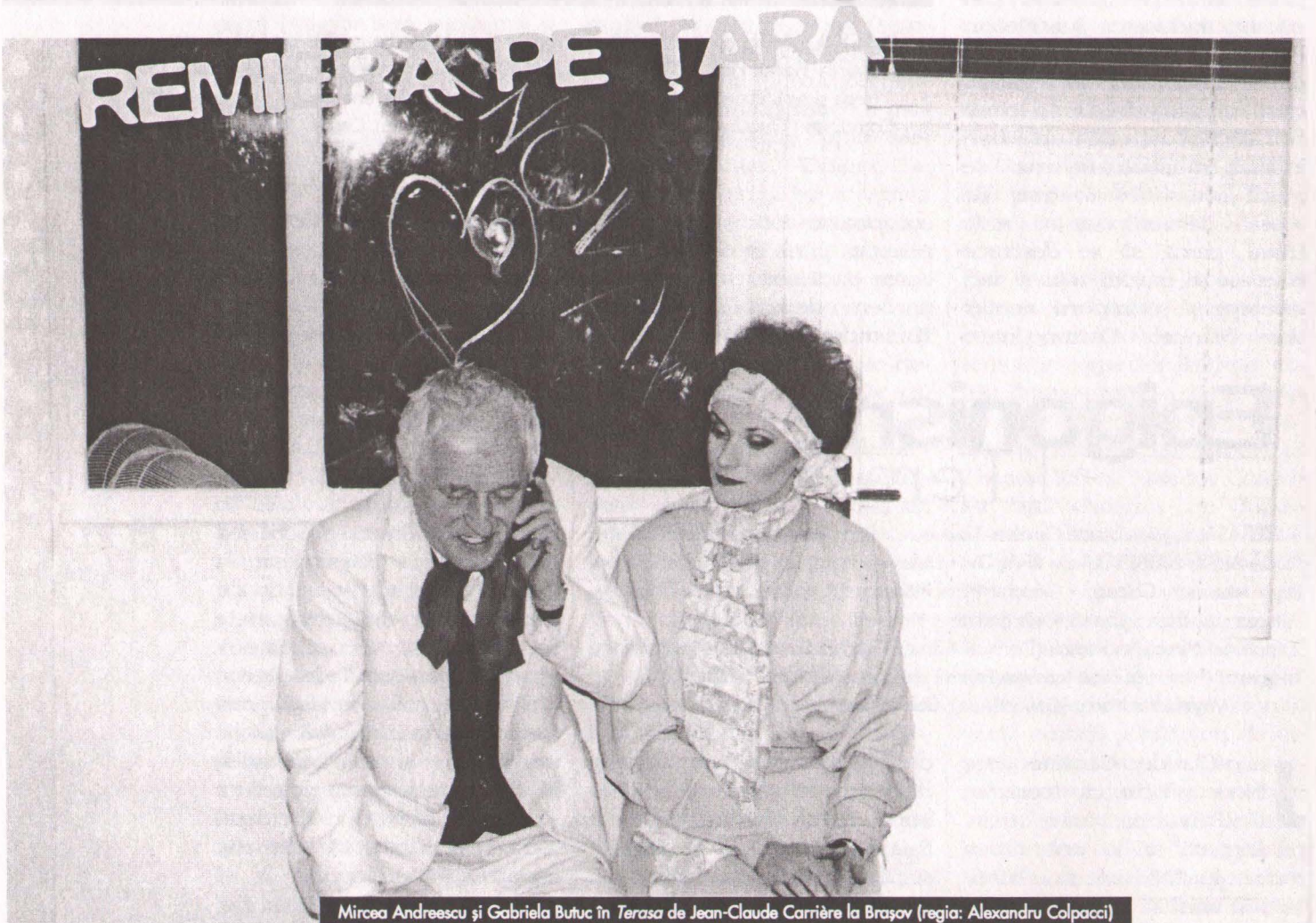
personajele sunt în scenă, toți vorbesc și, din observațiile punctuale ale fiecăruia, se încheagă un dialog generalizat de mare subtilitate, creator de atmosferă poetică. Dar îndemânarea meșteșugărească se derulează în gol. Madeleine își schimbă machiajul și ținuta pentru a mai atrage atenția că timpul trece în zadar; bătrânul Astruc, diavolul precar care conduce jocul fără nici un scop, se dovedește un impostor urmărit de poliție; Femeia de la agenție și cu Maurice apasă sentimentaloid pe note **blue**, iar Generalul se tot aruncă de pe terasă. Regizorul imaginează o comprimare lentă a decorului, ca pentru a sugera că spectacolul se apropie, totuși, de sfârșit.

Alexandru Colpacci a reliefat momentele constitutive ale piesei cu minuție de orfevru, fără a reuși însă – textul oricum nu i-ar fi permis-o – să le ordoneze într-o construcție coerentă.

Actorii joacă expresiv, cu dăruire, reușind să dea, într-o anumită măsură, camație unor fan-toșe inconsistente. Mircea Andreescu are aplomb și folosește conștient și cu pricepere ticuri de vedetă provincială pentru a sublinia impostura personajului său. Paula Ionescu a fost emoționată și emoționantă. Radu Negoescu intuiește bine stilul dramatic din care această piesă se revendică, iar Virginia Itta Marcu domină scena cu puter-nica ei personalitate.

Deseori, o producție epigonică se poate dovedi mai atrăgătoare, mai seducătoare chiar, decât opera de la care pornește. Ceea ce este aspru, colțuros, dur în textul original devine neted, șlefuit, îmblânzit. Carrière ne oferă teatrul absurd în ambalaj comercial, așa cum muzica ușoară ne oferă versiuni dansante după "Ave Maria" sau după "Addio del passato".

Adrian Mihalache

Mircea Andreescu și Gabriela Butuc în *Terasa de Jean-Claude Carrière* la Brașov (regia: Alexandru Colpacci)